

[Økonomiministeren]

hvad det var, man fra retsforbundets side ville modarbejde de ulemper med. Det fremgik i hvert fald ikke af det, der blev fremført.

Der er for mig ingen tvivl om, at set ud fra et økonomisk synspunkt er det en absolut fordel, at Danmark som medlem af et større valutarisk samarbejde her i Vesteuropa får en større stabilitet i den valutariske udvikling, i valutakursernes indbyrdes forhold, og derigennem får en større mulighed for at gennemføre en økonomisk politik, der kan løse vores problemer. Det er jo ingen hemmelighed, og det behøver ikke at stilles op som et skræmmebillede, at det valutariske systems muligheder naturligvis vil blive større, hvis den økonomiske politik imellem de lande, der deltager, kan tilnærme sig hinanden, så man undgår, skal vi sige jævnlige justeringer af den ene eller den anden valuta. Det er en forudsætning for, at der kan skabes den tilstrækkelige tillid til udviklingen. Det har jeg også nævnt tidligere både i politisk-økonomisk udvalg og i markedsudvalget.

For Danmarks vedkommende er det i sig selv en fordel, hvis vi kan bringe vores inflationstakt mere i overensstemmelse med en række af de lande, der har en lavere inflationsstakt, og derigennem styrke vores beskæftigelsesmæssige og konkurrencemæssige muligheder. Også på denne baggrund vil det efter regeringens opfattelse være ikke alene et behov, men også en fordel, at man deltager i et sådant valutarisk samarbejde.

Det var vist hr. Ib Nørlund, der førte den tanke frem, at der herefter skulle skabes en valutakrig mod dollaren. Jeg ved ikke, hvor hr. Ib Nørlund har den tankegang fra, det ligger i hvert fald ikke i den vurdering, som vi anlægger. Vi tror tværtimod, at det vil være en fordel for stabiliteten imellem de europæiske lande og alle de lande inden for det europæiske område, som gerne vil være med, og også en fordel for dollaren. Der er altså ikke tale om en krig, der er tværtimod tale om en stabilitet i den valutariske udvikling, set fra begge sider.

Jeg skal slutte med at sige, at vi med stor tilfredshed fra regeringens side må konstatere, at der er så betydelig en opbakning omkring de synspunkter, som regeringen står for på dette område, at det fortæller os, at vi roligt kan fortsætte bestræbelserne på at få dette monetære system sat i kraft.

Ib Nørlund (DKP):

Jeg er blevet spurgt, om vi havde en dagsorden i lommen. Hvis de ærede medlemmer vil love ikke at vrimle ud, skal jeg afsløre, at det har vi ikke – for så vidt som en halv snes stykker kan vrimle. Jeg synes, debatten har bekræftet, at den sag, vi her diskuterer, er af en sådan størrelsesorden, at den hører hjemme her i salen.

Vi har diskuteret en række ganske bestemte foranstaltninger og deres konsekvenser, og det synspunkt, som jeg har fremhævet, at der her er tale om oprettelse af et pressionsystem, som har betydning for den samlede økonomiske politik her i landet, synes jeg ikke er blevet modbevist.

På den baggrund synes jeg, det er lidt mærkværdigt, når hr. Kjeld Olesen kommer og siger, at en sådan kritik af EMS-systemet kan vi ikke komme og levere her uden at sige, hvad vi så vil i stedet for. Hele vores alternative politik har vi jo haft forskellige lejligheder til at lægge frem, og vi kan ikke gentage den på et kvarter, men sagen er jo, at med den måde, hele EMS-systemet er opbygget på, opstiller man nye spørrebomme over for en ny og anderledes økonomisk politik her i landet. Det er det, der er det afgørende.

Valutakrisen er ikke årsagen, men snarere virkningen af krisen i det kapitalistiske samfund for øjeblikket. Det, man forsøger nu, er at drage valutaproblemet frem og ad den vej lægge et yderligere pres på den samlede økonomiske politik.

Det synes jeg i og for sig debatten har belyst på en ganske interessant måde. Vi har hørt råbet om disciplin kommé fra den ene og den anden – jo mere, jo længere man kom til højre. Hr. Kjeld Olesen kunne ikke lide ordet – det kan jeg godt forstå – men han gik jo med på sagen alligevel og fik opbakning fra højrepartierne. Det minder om den begivenhed for nogle år siden på et EF-møde, hvor Helmut Schmidt krævede disciplin af de enkelte medlemslande, hvortil statsministeren, Anker Jørgensen, svarede: »Nej, det er ikke så godt; vi vil hellere vise selvdisciplin.« Resultatet er det samme.

Det er endda lykkedes at disciplinere hr. Glistrup, har jeg bemærket. Han ville gerne tage imod en disciplin fra Helmut Schmidt, som var bedre, synes han, end socialdemo-